

27-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাংপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে ঘৰত বহিয়ে বিস্ময়কৰ আত্মিক যাত্ৰাত আছা, তোমালোকৰ হৈছে বুদ্ধিৰ যাত্ৰা, কৰ্ম কৰি থাকিও এই যাত্ৰাত কদম আগবঢ়াই যোৱা তেতিয়া পৱিত্ৰ হৈ যাবা”

***প্ৰশ্ন:-** এই জ্ঞান মাৰ্গত মসৃণ তথা সূক্ষ্ম কথা কোনটো যিটো তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়াহে শুনা?

***উত্তৰ:-** তোমালোকে জানা যে আমি সকলো পুৰুষ অথবা নাৰী এজন শিৱ পৰমাত্মাৰ প্ৰেমিকা আত্মা হওঁ। প্ৰেমিক হৈছে এজন পৰমাত্মা। আকৌ শৰীৰৰ হিচাবত আমি শিৱবাবাৰ নাতি আৰু নাতিনী হওঁ। আমাৰ তেওঁৰ সম্পত্তিৰ ওপৰত পুৰা অধিকাৰ আছে। আমি ২১জন্মৰ বাবে সদাই সুখৰ সম্পত্তি ককাৰ পৰা লওঁ – এয়া হৈছে মসৃণ কথা।

***গীত:-** আমাৰ তীৰ্থ অনন্য.....

ওম্ শান্তি। শাৰীৰিক যাত্ৰা আৰু আত্মিক যাত্ৰাৰ ওপৰত এই গীতটো ৰচনা কৰিছে ভক্তি মাৰ্গৰ লোকসকলে। যি অতীতত হৈ গ'ল তাৰ গায়ন কৰে। মনুষ্য মাৰ্গেই শাৰীৰিক যাত্ৰাৰ বিষয়ে জানে। সেয়া দেখিবলৈ পায় জন্ম-জন্মান্তৰ চক্ৰ লগাই আহিছে। তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত বদীনাথ, শ্ৰীনাথ....আদিয়েই মনত থাকে। তোমালোক সন্তানসকলৰো এই শাৰীৰিক যাত্ৰা আদি স্মৃতিত আছিল আৰু এতিয়াও আছে। তোমালোকে যাত্ৰা জন্ম-জন্মান্তৰ কৰিছা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আত্মিক যাত্ৰাৰ জ্ঞান আছে। মনুষ্যৰ বুদ্ধি যোগ স্থূল শাৰীৰিক যাত্ৰাৰ ফালেহে থাকে। তোমালোকৰ বুদ্ধি যোগ আছে আত্মিক যাত্ৰাৰ ফালে। ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। এতিয়া তোমালোকে আত্মিক যাত্ৰাৰ ফালে খোজ আগবঢ়াই আছা। এই বিস্ময়কৰ যাত্ৰা ঘৰত বহি থাকিয়েই কৰা। কোনোবাই জানো এই যাত্ৰাক বুজি পাব? যেতিয়া কাম-কাজত লাগি যোৱা তেতিয়া ইমান মনত নাথাকে। কিন্তু যেতিয়া বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰিবলৈ বহিবা তেতিয়া ভালকৈ মনত পৰিব - আমি যাত্ৰাত আছো। জ্ঞান বহুত সহজ। সন্তানসকলে বুজিও পায় যে পতিত-পাৱন পিতাই কি কৰে? পাৱন কৰিবৰ বাবে নিশ্চয় যাত্ৰা থাকিব। সেইয়া হৈছে মিঠা নিৰ্বাণধাম, যাক সকলো ভক্তই স্মৰণ কৰে। এইটো কোনেও নাজানে যে ভগৱান আমাৰ ওচৰলৈ আহিব নে আমি ভগৱানৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। ভাবে যে আমাৰ গুৰু বা জ্যেষ্ঠজন নিৰ্বাণধাম অথবা নিজৰ নিৰাকাৰী লোকলৈ গুচি গ'ল। অচ্ছা, তাত আকৌ কি কৰিলে? গৈ বহি গ'ল নেকি? কি হ'ল, সেয়া একোৱেই নাজানে। কেৱল কয় সিপাৰে নিৰ্বাণলৈ গ'ল। জ্যোতিত বিলীন হৈ গ'ল। টো সাগৰত মিলি গ'ল। একোৱেই নাজানে যে এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। এতিয়া পিতাই বুজাইছে এই আত্মিক যাত্ৰা এবাৰেই হয় - এই অন্তিম জন্মত। ৰুহানী যাত্ৰা অথবা আত্মাসকলৰ যাত্ৰা যি বুলিয়েই কোৱা। প্ৰথমতে সন্তানসকলৰ এইটো নিশ্চয় হ'ল যে আমি আত্মা হওঁ। কোৱা হয় জীৱ আত্মাই দুখ পায় সেয়েহে এই সময়ত যেতিয়া আত্মা জীৱৰ লগত থাকে, প্ৰেমিকা হয় সেইবাবে পিতাক বিচাৰে। পুৰুষ অথবা নাৰী সকলো প্ৰেমিকা হয়। এনেয়েটো পুৰুষক জানো প্ৰেমিকা বুলি কোৱা হ'ব। কিন্তু এয়া হৈছে বহুত গূঢ় মসৃণ কথা। তোমালোকে নিজকে শিৱবাবাৰ নাতি-নাতিনী বুলি ভাবা - যেতিয়া শৰীৰত থাকা সেই হিচাবত নাতি নাতিনীয়েই হ'লা।

বাবাই বুজাইছে তোমালোকৰ ককাৰ সম্পত্তিৰ ওপৰত অধিকাৰ আছে। কাৰোবাৰ দেউতাক ধনবান হলেও যদি সন্তান লায়কৰ নহয়, তেওঁক সম্পত্তি নিদিব, এইটো হ'ব পাৰে। কিন্তু ককাৰ সম্পত্তি পৰম্পৰা অনুসৰি ৰাজকুলত চলি আহিছে। সত্যযুগ ত্ৰেতাতে তোমালোকে ককাৰ সম্পত্তি ভোগ কৰিবা। এতিয়া তোমালোকে ককাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱা। ককাৰ সম্পত্তি কিমান শ্ৰেষ্ঠ! ২১ জন্মৰ বাবে সদাই সুখৰ সম্পত্তি লোৱা। পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে ককা (গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ)। বাবা বুলি কোৱা

হয় ব্ৰহ্মাক। কোৱা হয় এই সম্পত্তি আমি ককাৰ পৰা লৈ আছো। তোমালোকে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমানেই ককাৰ সম্পত্তি পাবা। যেনেকৈ এই মাতা-পিতা, জগত অম্বা, জগত পিতাই পুৰুষাৰ্থ কৰে, সেইদৰে আমিও এই পুৰুষাৰ্থেৰে উচ্চ হওঁ। ককাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ সম্পত্তি লওঁ, ৰাজপদ প্ৰাপ্ত কৰো। তোমালোকে জানা সেই বাদশ্বাহী কিমান সময় চলে। পইণ্টটো বহুত আছে। যদি এনেদৰে তোমালোকে কাৰোবাক বুজোৱা তেন্তে ততালিকে বুজি পাব। দুজন পিতা নিশ্চয় আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকতো সকলোৱে পিতা বুলি কয়। গড় ফাদৰক সকলোৱে মানে। ককা হৈছে ডাঙৰ, ব্ৰহ্মা তেখেতৰ সন্তান হয়। ব্ৰহ্মাৰ নামতো প্ৰখ্যাত। বিষ্ণু বা শঙ্কৰক প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা নহয়। সূক্ষ্ম লোকততো ৰচনা ৰচা নহয়। নিশ্চয় ব্ৰহ্মাইহে ইয়াত ব্ৰাহ্মণ ৰচিব। ব্ৰহ্মাৰ মুখ কমলৰ দ্বাৰা পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায় ৰচিলে। যেনেকৈ কোৱা হয় যীশুখ্ৰীষ্টই খ্ৰীষ্টিয়ান সম্প্ৰদায় ৰচিলে, ইব্ৰাহিমে ইছলাম সম্প্ৰদায় ৰচিলে। নাম লোৱা হয় নহয় জানো। শংকৰাচাৰ্যইও ৰচনা ৰচিলে। প্ৰত্যেক বৃক্ষতে ঠাল ঠেঙুলি থাকেই। এইয়া হৈছে বেহদৰ বৃক্ষ। ইয়াৰ ৰচয়িতা বা বীজ ৰূপ প্ৰখ্যাত, নামজ্বলা। আধাৰ (ফাউণ্ডেচন) ওপৰত আছে। বীজ ওপৰত আছে। বাকী ঠাল-ঠেঙুলিবোৰ এতিয়া ইয়াতেই আছে বুলি কোৱা হ'ব। সেইয়া হৈছে গোটেই মানুহৰ দ্বাৰা ৰচিত ৰচনা।

এই ব্ৰহ্মা কুমাৰী সংস্থা বীজৰূপ পিতাই নিজেই ৰচনা কৰিছে, যি বীজ ৰূপ পৰম পিতা ওপৰত থাকে। এনেকুৱা নহয় যে সকলো ঠাল-ঠেঙুলিৰ বীজৰূপ ওপৰত থাকে। এয়া অতি সূক্ষ্ম কথা। পৰমপিতা পৰমাত্মাক সদায় ওপৰত স্মৰণ কৰা হয়, যীশুখ্ৰীষ্টক ওপৰত স্মৰণ নকৰে। পৰমপিতাৰ পৰমাত্মাৰ নাম ৰূপ, দেশ কাল এখনেই হয়। সেইয়া কেতিয়াও সলনি নহয়। এই কথা পিতাই বহি ভালকৈ বুজায়।

তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি পতিতৰ পৰা পৰিত্ৰ হৈ আছো। সদায় একৰস হৈ নাথাকে। প্ৰথমে ১৬ কলা সম্পন্ন হয়, পুনৰ ১৪ কলা, আকৌ কলা কম হৈ গৈ থাকে। সত্যযুগৰ পিছত আমি তললৈ নামি আহো, এই সময়ত আমি ওপৰলৈ যাওঁ। এয়া হ'ল ওপৰলৈ যোৱাৰ পথ। সেয়া হৈছে তললৈ যোৱাৰ পথ, ইয়াৰ বহুত মহিমা আছে। পতিত পাৱন এজনেই। স্মৰণো সকলোৱে তেওঁকেই কৰে। কিন্তু সম্পূৰ্ণ ৰূপে নাজানে কাৰণে দেহধাৰীক স্মৰণ কৰে কিয়নো এইটো কথা পাহৰি গ'ল যে পতিত পাৱন কোন হয়, নিশ্চয় এজনকে ক'ব লাগিব। এই কথা তোমালোকৰ বাহিৰে আন কাৰোৱেই বুদ্ধিত আহিব নোৱাৰে। তোমালোকৰ মাজতো আকৌ ক্ৰমানুসাৰে। এতিয়া তোমালোকে বুজিলা যে আমি ককাৰ নাতি-নাতিনী আৰু পিতাৰ ঘৰত বহি আছো। ইয়াত ককাও উপস্থিত আছে। অৱতাৰো নিশ্চয় ইয়াতেই ল'ব, নহয় জানো। তোমালোকে ক'বা ইয়াত আমাক ককাই পঢ়ায়। তেওঁ পৰমধামৰ পৰা আহে। তেওঁ আমাৰ আত্মিক ককা আৰু বাকী সকলো দৈহিক ককা। গতিকে ককা বুলি ক'লেই সুখত একেবাৰে জপিয়াই উঠিব লাগে। যদিওবা ৰজা আৰু অভিজাত সকল বহুত ধনৱান হয় কিন্তু সেই ককাই আমাক কি দিয়ে? স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী। এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা। সত্যযুগত পুনৰ এইবোৰ কথা পাহৰি যাবা। তাত এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদিয়েও এইটো জানিব জানো যে স্বৰ্গৰ সুখ আমাক কোনে দিলে? যদি এইটো বুজি পাই যায় তেতিয়া হ'লে এইটোও বুজি পাব যে ইয়াৰ আগতে আমি কি আছিলো? বৰ আঁচৰিত কথা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণে এইটো নাজানেই যে এই ৰাজধানী আমাক কোনে দিলে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ স্থান দেৱতাসকলতকৈও উচ্চত, ইয়াত তোমালোকে ককাৰ পৰা সম্পত্তি লাভ কৰা।

তোমালোকে জানা যে এই ব্ৰহ্মা পিতা হয়, এওঁৰ শৰীৰত ককা (grandfather) আহে। নহ'লে পতিতক পাৱন বনাবলৈ কেনেকৈ আহিব। সকলো আত্মাই ওপৰৰ পৰা তললৈ আহে শৰীৰ ধাৰণ কৰিবলৈ। তেওঁৰ নিজা শৰীৰ নাই। এই সকলো কথা তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। তেওঁক পৰম আত্মা বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে পৰমাত্মা ডাঙৰ, আত্মা সৰু হয়। পৰমাত্মা আৰু আত্মাৰ মাজত কোনো পাৰ্থক্য নাই। এনেকুৱা নহয় যে পৰমাত্মা সৰু ডাঙৰ হ'ব। পিতাই কয় মই কিমান সাধাৰণ হওঁ! মোৰ মহিমা বহুত শ্ৰেষ্ঠ কিয়নো মই আহি সকলোকে পৰিত্ৰ কৰো। ময়ো আত্মাই

হওঁ। মোৰ যি জ্ঞান আছে সেয়া তোমালোকক দিওঁ। এনেকুৱা নহয় যে আত্মা কোনো সৰু ডাঙৰ থাকে। আত্মাত জ্ঞান নথকাৰ কাৰণে সি মলিন হৈ যায়। মৰহি যায়। চাকী নুমাই যায়, পুনৰ তাত ঘূৰি দি চাকি গচিক জ্বলাই তোলা হয়। বাকী আত্মা কি হয়? এনেকুৱা নহয় কোনো জুই হয়। আত্মা তেনেই শীতল হয় যেনেকৈ পৰমাত্মা শীতল। তেওঁ হ'ল সকলোকে শীতল কৰোতা। গোৱা হয় - শীতল যাৰ অংগ এওঁৰ অংগ শীতল হৈ যায় তেওঁৰ প্ৰৱেশ কৰা বাবে। যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে তেওঁকো কিমান শীতল বনাই দিয়ে! তোমালোকে জানা বাবা কিমান শীতল হয়! শীতল আৰু গৰম। তেওঁলোক কাম চিতাৰ ওপৰত জ্বলি মৰিছে, তাৰ কথাই নুসুধিবা। কিছুমানতো এনেকুৱা পাপ আত্মা আছে যে তেওঁলোকক যিমানেকৈ জ্ঞান অঞ্জলি চটিয়াই নাথাকা তথাপিও শীতল নহয়। এজন এজনৰ কাৰণে কিমান পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়! বাবাই সোধে তোমালোক শীতল হ'লানে? সন্যাসী, উদাসীয়ে জানো কেতিয়াবা এনেকৈ সোধে। মায়াই সকলোকে পতিত বনাই দিয়ে। কাম চিতাৰ ওপৰত জ্বলি থাকে।

গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ আমি সন্তান হওঁ, শিৱবাবা হ'ল ককা গতিকে অধিকাৰ লাভ কৰা উচিত। এজন বাবা এজন ককা, তেওঁৰ পৰা সম্পত্তি অনেক সন্তানে পায়। আন কোনো মনুষ্যকে প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা নহয়। শিৱবাবা আত্মাসকলৰ পিতাতো হয়েই। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে যিহেতু সন্মুখত বহি আছা গতিকে জানা - আমি শিৱবাবাৰ লগত বহি আছোঁ। তেওঁ আমাৰ ককা হয় যি স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা, তেওঁৰ পৰা আমি ৰাজযোগ শিকি আছোঁ। ককাৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ সম্পত্তি পাওঁ যাৰ বাবে আমি আৰু ২১ জন্মলৈ কেতিয়াও কঙাল নহওঁ। তোমালোক বহুত ধনী হৈ যোৱা। তোমালোক যি পুজ্য দেৱী-দেৱতা আছিলো সেইসকলেই আকৌ পুজাৰী হয়। তোমালোকে জানিলা যে আমি বাবাৰ পৰা সম্পত্তি লওঁ, ২১ জন্মৰ সুখ ভোগ কৰিম। কিমানবাৰ সম্পত্তি ল'লো আৰু কিমানবাৰ হেৰুৱালো। পৰহি সম্পত্তি লৈছিলো, কালি হেৰুৱালো, পুনৰ আজি ল'ম। কালিলৈ পুনৰ হেৰুৱাই পেলাম। এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোকে জানা। এই সময়ত জ্ঞানেৰে পূৰ্ণ, জ্ঞানৰ সাগৰ পিতাৰ পৰা তোমালোকো মাষ্টৰ জ্ঞানৰ সাগৰ হৈ যোৱা। জ্ঞান পোৱা। বাকী এনেকুৱা নহয় যে কোনো তেজোময় বিজুলী হৈ যোৱা। এই সকলো অতিৰঞ্জিত কথা। যেনেকৈ কৃষ্ণৰ বিষয়ে বঢ়াই কোৱা হয় - তেওঁ জন্ম হওঁতে গোটেই ঘৰ প্ৰকাশময় হৈ যায়। আচলতে সেই সময়ততো আছিলেই স্বৰ্গ, দিন। প্ৰকাশটো আছিলেই। বাকী এনেকৈ জানো পোহৰ ওলাব। এইয়াও কেৱল মহিমা কৰা হয়। সেইদৰে পৰমপিতা পৰমাত্মাও পৰম আত্মা হয়, বাকী সকলো মহিমা কৰ্তব্য অনুসৰি হয়। মহিমাতো বহুতৰে কৰা হয়। মানুহে কয় - অমুক মৰিল স্বৰ্গলৈ গ'ল, তেন্তে স্বৰ্গ কি ওপৰত আছে? দেলৱাড়া মন্দিৰতো চাদত বৈকুণ্ঠ দেখুৱাইছে। তলত আছে আদি দেৱ, আদি দেৱী, জগত পিতা আৰু জগত অম্মা। গতিকে নিশ্চয় এওঁলোক তলত নৰকত বহি আছে। স্বৰ্গলৈ যাবৰ কাৰণে ৰাজযোগ শিকি আছে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এইয়া হুবহু সঠিক স্মাৰক হয়। আমিও ইয়াত আহি বহিছোঁ। কিমান বিস্ময়কৰ কথা! সন্তানসকল আহি ককাৰ হৈছে গতিকে সুখতে গদগদ হ'ব লাগে। আমি পাৱন দুনিয়াৰ মালিক হওঁ। পৰিশ্ৰম নকৰাকৈ জানো কোনোবা বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰিব। সেইয়া স্থূল পৰিশ্ৰম, এইয়া সূক্ষ্ম। আত্মাই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ৰুটি সঁকা, পেচাগত কাম-কাজ আদি কৰা.... এই সকলোবোৰ আত্মাই কৰে। এতিয়া বাবাই আত্মাসকলক এই আত্মিক বিত্তিত লগায়। তাৰ লগতে শাৰীৰিক পেচাগত কাম-কাজো কৰিব লাগিব। সন্তানৰ চোৱাচিতা কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে বাবা মই আপোনাৰ, এই সন্তান আদিক আপুনিয়ো চোৱাচিতা কৰিব লাগিব। সকলোকে বাবাই চোৱাচিতা কৰিবলৈ ইমান ডাঙৰ ঘৰো পোৱা নাযাব। দিল্লীৰ কিল্লাৰ সমান এশৰো অধিক কিল্লা হ'লেও ইমানবোৰ সন্তানক ক'ত ৰাখিব। এইটো সম্ভৱ নহয় আৰু এই ঘৰৰো ইমান শক্তি নাই। নিয়মেই হ'ল গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি নিজৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। ইমানবোৰ সন্তান ইয়ালৈ আহি গ'লে কেনেকৈ চলিব? গতিকে পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। ককাৰ পৰা অজস্ৰ সম্পত্তি পোৱা যায়। কিমান আনন্দৰ কথা! সময় বৰ বেছি নাই। গোৱা হয় - ৰামো গ'ল ৰাৱণো গ'ল.... আগলৈ সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব যে ইয়াৰ পিছত

কি হোৱাতো সম্ভৱ। নিজৰ ঘৰৰ সমীপ গৈ পালে সেই গছ-বিৰিখ আদি দেখিবলৈ পোৱা যায়। তোমালোকো সমীপলৈ গৈ থাকিলে বুজিব পাৰিবা এতিয়া কি-কি হ'ব। বাবাই জ্ঞানো দি থাকিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পাছত পুনৰায় মিলিত হোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ :-*

- (1) পিতাৰ সমান শীতল হৈ জ্ঞান অঞ্জলী চটিয়াই মনুষ্য আত্মাসকলকো শীতল বনোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে।
- (2) ককাৰ সম্পত্তিক স্মৰণ কৰি অপাৰ সুখত থাকিব লাগে। আত্মিক বৃত্তিধাৰী হৈ বিশ্বৰ বাদশ্বাহী ল'ব লাগে।

***বৰদান:-** "কৰাওঁতাই কৰাই আছে" - এইটো স্মৃতিৰ দ্বাৰা নিমিত্ত হৈ সকলো কৰ্ম কৰোঁতা নিশ্চিত বাদশ্বাহ হোৱা।

চলাওঁতাই চলাই আছে, কৰাওঁতাই কৰাই আছে - এইটো স্মৃতিৰ দ্বাৰা নিমিত্ত হৈ সকলো কৰ্ম কৰি গৈ থাকা তেতিয়া নিশ্চিত বাদশ্বাহ হৈ থাকিব। "মই কৰি আছোঁ" - এইটো ভৱ আহিলে নিশ্চিত হৈ থাকিব নোৱাৰিবা। কিন্তু পিতাৰ দ্বাৰা নিমিত্ত হৈছো - এইটো স্মৃতিয়ে চিন্তামুক্ত বা নিশ্চিত জীৱনৰ অনুভৱ কৰাই, কহিলে কি হ'ব তাৰো চিন্তা নাই। তেওঁৰ এইটো নিশ্চয় থাকে যে যি হৈ আছে সেয়া ভাল আৰু যি হ'বলগীয়া আছে সেয়া আৰু অধিক ভাল, কিয়নো কৰাওঁতাজন ভালতকৈও ভাল।

***প্ৰোগান:-** নিজৰ শান্তি আৰু সুখৰ প্ৰকল্পনেৰে প্ৰত্যেককে সুখ-শান্তিৰ অনুভূতি কৰোৱা তেতিয়া কোৱা হ'ব সচাঁ সেৱাধাৰী।

!!ওম শান্তি!!
